

Barabás Irén
Hajléktalan

A jeges szél suttog,
fényes álmot ígér.
Tarisznyájában a bor
egy napra sem elég.
Elég az álmokból:
ölelő karokról,
puha, meleg ágyról,
a jóllakottság
édes mámoráról,
az évek óta
gyúlt konok dacról,
holnapról és máról.
A múlt már
nem szó szívére
jóleső meleget,
szeme párája csak emlék.
Páncél van szíve körül,
nem törheti fel már
azt semmilyen vendég.
Hiábavaló lett minden,
nincs már kiút innen.
Leül a sutba,
mely meleget nem ad,
kapualj az.
Régen nyílt itt ajtó,
de ide már nem jön
morcos végrehajtó.
Hátát nekivette
karját összefonja.
Mély és örökös lesz
boldogtalan álma.